

JOEL RICHARDSON

CÂND
UN EVREU
VA CONDUCE
LUMEA

ADEVĂRUL BIBLIC DESPRE ROLUL
ISRAELULUI ÎN PLANUL LUI DUMNEZEU

When a Jew Rules the World: What the Bible Really Says about Israel in the Plan of God

by Joel Richardson

©2017 by WND Books, Inc. All Rights Reserved.

Translated and Published in the Romanian language by Editura Soli Deo Gloria under license.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RICHARDSON, JOEL

Când un evreu va conduce lumea: Adevărul biblic despre rolul Israelului în planul lui

Dumnezeu / Joel Richardson. - Cihei: Soli Deo

Gloria, 2017

ISBN 978-606-94414-2-8

2

Când un Evreu va conduce lumea: Adevărul biblic despre rolul Israelului în planul lui Dumnezeu

de Joel Richardson

©2017 WND Books, Inc. Toate drepturile rezervate

Tradusă și publicată în limba română de Editura Soli Deo Gloria

Copyright ©2017, Editura Soli Deo Gloria

www.editurasolideogloria.ro

editura@solideogloria.ro

Tel. 0728878087

Traducerea: Simona Mereu

Tehnoredactarea și coperta: Gabi Giulușan

Citatele biblice (unde nu este specificat altfel) sunt din Sfânta Scriptură, versiunea Dumitru Cornilescu

CUPRINS

Aprecieri	5
Mulțumiri	9

ADEVĂRUL BIBLIC DESPRE ROLUL ISRAELULUI ÎN PLANUL LUI DUMNEZEU

Avertisementul cu privire la ignoranță și aroganță	13
Restauraționism versus supersesionism	21
Legământul avraamic	33
Legământul mozaic și legământul davidic	51
Noul legământ	57
Cum ar trebui să se raporteze credincioșii dintre neamuri la evreii necredincioși?	81
Împărăția viitoare a lui Dumnezeu	91
Restaurarea Împărăției evreilor	103

DOUĂ MII DE ANI DE SUPERSESIONISM ȘI URĂ FAȚĂ DE EVREI

Ura creștinilor față de evrei: de la început până în secolul al IV-lea	123
Ura creștinilor față de evrei: Din secolul al IV-lea până la Holocaust	147
Supersesionismul și ura față de evrei	171
Supersesionismul islamic	179
Noul antisemitism creștin	185

ZILELE DIN URMĂ ȘI JUDECATA POPOARELOR

Întoarcerea evreilor în țara lor a fost profetită	207
Furia lui Satan față de atingerea plinătății evreilor	229
Necazul lui Iacov	241
Dietrich Bonhoeffer, Corrie ten Boom și judecata popoarelor	257

APRECIERI

Joel Richardson a scris o carte foarte importantă și provocatoare. Argumentele sale împotriva teologiei înlocuirii (numite și supersesionism) sunt puternice și solide. Personal, nutresc un optimism mai mare vizavi de sfârșitul veacului și necazul cel mare. Oricum, ideea de bază a cărții este corectă și adevărată și constituie o contribuție minunată.

—DANIEL JUSTER, TH. D. TIKKUN INTERNATIONAL,
IERUSALIM

Această carte a lui Joel Richardson împlinește o nevoie disperată și reprezintă o lectură obligatorie pentru orice creștin serios. De multă vreme era nevoie de o asemenea expertiză și sârguință în abordarea unei perspective de o importanță crucială pentru toți cei ce cheamă Numele lui Cristos. Inevitabila apariție a criticilor nu va face decât să sublinieze realitatea că aceste problematici stau în centrul tuturor doctrinelor credinței creștine și includ o reexaminare crucială a temelor escatologice din orizontul nostru imediat.

Cu adevărat, o contribuție fundamentală pentru noi toți.

— CHUCK MISSLER, KOINONIA HOUSE

Cartea aceasta poartă cititorul prin problematici biblice și istorice fundamentale privitoare la restaurarea poporului evreu, precum și la istoria pătată și, pe alocuri, glorioasă a Trupului lui Mesia în raport cu destinul Israelului. Profundă, plină de considerație, utilă și edificatoare.

—AVNER BOSKEY, FINAL FRONTIER MINISTRIES,
BEERSHEVA, ISRAEL

Sunt mai multe puncte de lumină ce iluminează pânza pe care este redată istoria Bisericii. Însă aceste puncte de lumină își arată strălucirea pe un fundal umbrit într-o nuanță intensă de stacojiu. Veninul și setea de sânge de care multe națiuni au dat

dovadă față de poporul în care S-a născut Fiul lui Dumnezeu au estompat lumina lui Dumnezeu și au ascuns calea dragostei pe care Acesta a venit să o dezvăluie. În această lucrare, Joel expune rădăcinile istorice ale acestei uri, descoperind totodată și planul lui Dumnezeu pentru străvechiul Său popor ales – Israelul. Cartea de față îți va deschide ochii și îți va antrena inima să primești dragostea Lui pentru aceia pe care i-a ales mai întâi și i-a chemat potrivit cu planurile Sale.

— BURT YELLIN, PASTOR/RABIN, ROEH ISRAEL,
DENVER

Într-o epocă în care delegitimizarea Israelului devine din ce în ce mai populară – în presă, în politică și chiar la amvoanele bisericilor – își face apariția această carte revigorantă, centrată pe Biblie și edificatoare pentru credința noastră, care îl va provoca pe cititorul onest să-și însușească dragostea neschimbătoare pe care Dumnezeu i-o poartă poporului Său.

—SCOTT VOLK, TOGETHER FOR ISRAEL

*Dedic această carte poporului evreu, descendenților lui
Avraam, Isaac și Iacov. Mângâiați-vă cu gândul că Domnul
Dumnezeu va veni cu putere și brațul Lui va stăpâni pentru El.
Răsplata Lui este cu El și recompensa înaintea Lui.*

MULȚUMIRI

Cele dintâi și mai de seamă mulțumiri I se cuvin, firește, lui Isus din Nazaret, Împăratul împăraților, Domnul domnilor și Cel după care tânjește inima mea. După Isus, nimeni nu merită recunoștința mea mai mult decât soția mea. Ești o femeie de o frumusețe, o tărie și un caracter atât de profunde! Sunt binecuvântat. Cuvintele „Bine ai lucrat, rob bun și credincios”, pe care le vei auzi din gura Lui, vor întrece orice închipuire de-a ta. Trag mare nădejde că voi putea vedea expresia din ochii tăi în ziua aceea. Va fi nemaipomenit!

Multe mulțumiri și celor care m-au susținut și m-au binecuvântat în ultimii câțiva ani. Voi sunteți cei care, cu adevărat, ați făcut posibilă apariția acestei cărți.

Mulțumiri și lui Samuel Clough, Paul Blake, Shane Meredith, Stephen Holmes, Julie Loomis, Aaron Maendel, Dax Cabrera, Avner Boskey, Brock Hollett, Nick Uva și Dan McCarthy pentru că v-ați uitat peste primul manuscris și mi-ați împărtășit părerile voastre.

În fine, aș vrea să-mi exprim adâncă recunoștință față de Joseph și Elizabeth Farah, pentru susținerea voastră. Mulțumesc, de asemenea, întregii echipe de la editura WND. Mulțumiri lui Geoff Stone, director editorial, pentru toată munca ta, precum și pentru ideile și sfaturile pe marginea manuscrisului. Mulțumiri lui Renee Chavez și Kelsey Whited, editorii mei. Mare este răsplata voastră în ceruri! Mulțumiri lui Mark Karis pentru contribuția talentului tău în design. Realizările tale sunt întotdeauna remarcabile. Mulțumiri și lui Michael Thompson și Amanda Prevette, coordonatorii de marketing. A fost o plăcere să lucrez cu o asemenea echipă! Vă mulțumesc încă o dată și vă doresc tuturor multe binecuvântări.

PARTEA I

**ADEVĂRUL BIBLIC DESPRE ROLUL
ISRAELULUI ÎN PLANUL LUI DUMNEZEU**

CAPITOLUL 1

AVERTISMENTUL CU PRIVIRE LA IGNORANȚĂ ȘI AROGANȚĂ

Cu doar trei ani înainte de a muri, în 1546, Martin Luther, marele reformator protestant, a scris un tratat antisemit intitulat *On the Jews and Their Lies by Martin Luther* [Despre evrei și minciunile lor, de Martin Luther]. Timp de mai bine de o mie de ani, creștinii din lungul și latul Europei dezbătuseră între ei cum să îi trateze pe evreii care trăiau în mijlocul lor. În zilele lui Luther, unii susțineau că „problema” evreilor necesita o soluție definitivă, iar tratatul lui Luther prezenta, în termeni deloc ambigui, soluția pe care o oferea el. Voi lăsa propriile sale cuvinte să vorbească de la sine:

Ce-ar trebui, deci, să facem noi, creștinii, cu această rasă damnată, lepădată, de evrei?... Mai întâi, ar trebui să dăm foc sinagogilor lor, iar tot ceea ce scapă mistuirii focului să fie acoperit cu țărână, pentru ca nimeni să nu mai vadă vreodată cenușa sau vreo piatră din ele. Iar lucrul acesta trebuie făcut pentru cinstea lui Dumnezeu și a creștinismului, pentru ca Dumnezeu să vadă că suntem creștini...

În al doilea rând, casele lor ar trebui dărâmate și distruse în același fel. Căci săvârșesc în ele aceleași lucruri pe care le fac și în sinagogile lor. De aceea ar trebui puși sub un singur acoperiș sau într-un grajd, precum țișanii, ca să-și dea seama că nu sunt ei stăpânii în țara noastră, după cum se laudă, ci sunt doar niște captivi mizerabili...

În al treilea rând, ar trebui să fie lipsiți de cărțile lor de rugăciuni și de Talmudurile lor care îi învață atâta idolatrie, minciuni, blesteme și blasfemii...

În al patrulea rând, rabinilor lor să li se interzică, sub amenințarea cu moartea, să mai dea învățătură altora...

Pe scurt, dragi prinți și nobili care aveți evrei pe domeniile voastre, dacă acest sfat al meu nu vă este pe plac, găsiți altul mai bun, pentru ca atât voi, cât și noi să fim eliberați de această povară insuportabilă și drăcească – evreii... În afară de diavol, creștinul nu are dușman mai înverșunat și mai supărător decât evreul.¹

Cei mai mulți creștini care citesc pentru prima dată cuvintele lui Luther sunt șocați. În mod tragic, Luther n-a fost nici pe departe singura figură prominentă a creștinilor care a nutrit o asemenea ură și a înfăptuit un asemenea abuz față de evrei. După cum vom vedea, atitudinea lui era, de fapt, relativ obișnuită printre creștinii din majoritatea copleșitoare a istoriei Bisericii.

În mod și mai tragic, la aproximativ 500 de ani după ce Luther și-a scris odiosul tratat, Adolf Hitler avea să se bizuiască într-o bună măsură pe propunerile acestuia pentru a-și formula propria „soluție finală”, care s-a soldat cu moartea a două treimi din cei aproape nouă milioane de evrei ce locuiau în Europa la acea vreme.

Cum s-a ajuns aici? Cum se face că religia creștină, ai cărei adepți pretind că urmează un Mesia *evreu*, a devenit o religie dominată de *păgâni* care i-au persecutat pe evrei pe oriunde îi găseau? Cum se face că acei creștini care pretindeau că Îl venerază pe Dumnezeuul lui Israel au ajuns să-i urască pe copiii lui Israel atât de profund, cu atâta patimă și înverșunare? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să pornim de la cuvintele apostolului Pavel din Romani 11. În versetele respective, Pavel a emis un avertisment cât se poate de solemn – adresat în mod specific creștinilor ne-evrei. Mai întâi, Pavel i-a avertizat să nu fie *aroganți* față de evrei, amintindu-le de chemarea și alegerea permanentă a lui Israel – *inclusiv a Israelului necredincios* – de a fi poporul lui Dumnezeu. Apoi, i-a îndemnat să nu se îngâmfe cu poziția lor înaintea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, îi îndemna „să se teamă”. Să citim avertismentul lui Pavel:

¹Bruce Delmont, ed., *On the Jews and Their Lies by Martin Luther (1483-1546)* (Lulu.com), pag. 165-166.

*...nu te fâli față de ramuri. Dacă te fâlești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine. Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.” Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: *Nu te îngâmfa dar, ci teme-te!* Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut și bunătate față de tine, *dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu.* (Romani 11:18-22, sublinierea adăugată)*

Iată o declarație absolut profundă! Altfel spus, eșecul în a fi deopotrivă informat și umil cu privire la Israelul necredincios ar putea tot atât de bine să aibă ca rezultat „tăierea” de către Dumnezeu a credincioșilor creștini ne-evrei. Cuvântul folosit de Pavel este grecescul *ekkopto*, pe care îl folosește și Ioan Botezătorul în avertismentul dat celor care veniseră să fie botezați de el: „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face rod bun va fi *tăiat și aruncat în foc*” (Matei 3:10, sublinierea adăugată). În noaptea în care am venit la credință și mi-am predat viața lui Isus, acestea au fost cuvintele de care S-a folosit Dumnezeu ca să mă confrunte cu păcatul meu, dându-mi convingerea că, dacă nu mă pocăiesc, destinul meu veșnic va fi în iad. Nu este surprinzător, deci, că Pavel îi chema pe credincioșii ne-evrei să fie conștienți de „asprimea lui Dumnezeu” și să mediteze la ea.

Pavel și Ioan Botezătorul nu au fost singurii care au emis avertismente atât de severe. Isus Însuși, în predica în care a rostit adevărul că „orice pom care nu face rod bun va fi *tăiat și aruncat în foc*” (Matei 7:19, sublinierea adăugată), a făcut uz de același termen pe care îl folosise Ioan.

Astăzi, uitându-ne înapoi la avertismentul dat de Pavel în urmă cu două mii de ani, suntem înconjurați de o realitate terifiantă. Dacă analizăm cu onestitate istoria Bisericii creștine, dominată de ne-evrei, vedem că majoritatea credincioșilor au eșuat lamentabil în a da ascultare avertismentelor lui Pavel. Încă de la început, marea majoritate a Bisericii s-a aruncat, dinspre vârf începând, cu capul

înainte în idei greșite și într-o atitudine de aroganță față de Israelul necredincios. Cât de repede au dat uitării promisiunile lui Dumnezeu și rolul permanent ce revine Israelului în planul Său! Iar rezultatele au fost îngrozitoare.

Un rezultat al ignoranței Bisericii în ce privește rolul Israelului în planul lui Dumnezeu este profunda orbire a celor mai mulți din Biserică cu privire la împlinirea profețiilor. Mulți creștini au auzit de „fiii lui Isahar”, menționați în 1 Cronici 12:32. Ni se spune că aceștia erau oameni care „se pricepeau la înțelegerea vremurilor și știau ce trebuia să facă Israel”. Astăzi, Biserica are nevoie disperată de o înțelegere a vremurilor și de abilitatea de a răspunde corect. Profeții evrei, apostolii și Isus Însuși ne-au făcut un dar atât de însemnat prin faptul că vorbele lor conțin o cantitate enormă de informații despre realitățile la care vom fi martori în zilele care ne stau înaintea. Pe toate paginile Scripturii, viitorul, la fel ca trecutul, este înfățișat în detaliu pe o linie cronologică a timpului, pe care Dumnezeu ne-a revelat-o. Înțelegerea vremurilor și recunoașterea punctului în care ne aflăm noi pe această linie cronologică a timpului sunt un beneficiu strategic extraordinar pentru Biserică, pe măsură ce aceasta caută să-și ducă până la capăt mandatul încredințat de Dumnezeu. Dar atunci când nu acceptă și nu recunoaște faptul că traseul poporului și al țării lui Israel urmează cu consecvență o linie cronologică a timpului, Biserica ajunge numaidecât incredibil de distorsionată, iar urmarea este că viziunea ei este acoperită de un nor gros de confuzie. În această stare se află Biserica în zilele noastre. Această linie cronologică a timpului și acest mare plan strategic pe care Domnul l-a dat poporului Său au fost supuse unor mâzgăleli în locuri esențiale și au devenit ilizibile din cauza doctrinelor eronate ale unei Biserici dominate de ne-evrei. Nu doar că segmente importante ale Bisericii sunt în mod fundamental inconștiente de locul atribuit lor în prezent pe linia cronologică a timpului lui Dumnezeu, ci mulți resping până și ideea că o asemenea axă temporală clară ar exista. Dacă vrea ca negura confuziei să se împrăștie și să-și recapete vreodată claritatea și spiritul profetic de care are nevoie ca să poată naviga în zilele întunecate care ne așteaptă, Biserica trebuie deopotrivă să identifice și să respingă în întregime acele doctrine false și idei greșite care s-au strecurat în ea încă de la început. Procesul acesta de curățire trebuie să înceapă

cu recunoașterea faptului că Israelul reprezintă elementul esențial al promisiunilor și planului de răscumpărare al lui Dumnezeu, aflat acum în plină desfășurare. Nădăjduiesc din tot sufletul că această carte va realiza lucrul acesta într-o manieră ușor de înțeles, luminând mintea oricui este dispus să acorde subiectului considerația pe care o reclamă confuzia acumulată în aproape două mii de ani de istorie.

Un alt rezultat negativ al ignoranței Bisericii cu privire la Israel este relativa ei incapacitate de a articula corect mesajul deplin al Evangheliei, îndeosebi pentru poporul evreu. Mult prea mulți creștini privesc Evanghelia, sau „vestea bună”, în termenii cei mai minimaliști, ceva de genul: „Isus a murit pentru păcatele tale pentru ca, după ce mori, să poți merge în cer pentru totdeauna.” Realitatea este, însă, că vestea bună proclamată de Isus și de apostoli era mult mai mult de atât. Ea cuprindea întreaga mărturie a lui Dumnezeu, de la creație la legămintele importante încheiate de Dumnezeu, la moartea ispășitoare și învierea lui Mesia, la întoarcerea Sa ca să judece pământul și să restaureze Împărăția lui Israel. Toate aceste lucruri și multe altele sunt părți integrante ale Evangheliei. Însă, din cauza minimalizării și sterilizării mesajului Evangheliei de orice dimensiuni evreiești, Biserica a uitat atât de mult din ceea ce proclamau, de fapt, Isus și apostolii. Ca să spunem lucrurile pe față, după cum ne amintește și titlul acestei cărți, dacă Evanghelia pe care o predică cineva nu culminează cu un Evreu care conduce lumea, atunci ea nu este Evanghelia Noului Testament.

Evanghelia de azi a fost redusă la o formulă simplificată prin care o persoană ar putea „fi mântuită”, dar a fost detașată în mod fundamental de Împărăția viitoare în care intrăm prin mântuire. Ori de câte ori predicau Evanghelia, Petru, Pavel și Ștefan plasau ascultătorii în contextul imaginii biblice de ansamblu, o povestire foarte specific înrădăcinată în creație, în legămintele lui Dumnezeu și în istoria și suferința poporului evreu, și care culmina cu Ziua Judecării și cu Împărăția viitoare a lui Dumnezeu. Până când nu recuperează întreaga narațiune biblică ce i-a fost încredințată și până când nu recunoaște rolul central și permanent pe care îl joacă Israelul în această narațiune, Biserica va rămâne relativ lipsită de putere în comunicarea eficientă și deplină a adevăratei Evanghelii, mai ales în mijlocul poporului evreu.

Speranța mea este că această carte va ajuta creștinii să înțeleagă mai bine Evanghelia în contextul ei evreiesc propriu-zis. Poate că tu însuși ești evreu și nu crezi că Isus (Yeshua) este Mesia, dar ți-a căzut în mână această carte sau ai primit-o de la cineva. Ai cuvântul meu că, dacă o citești până la capăt, vei găsi în ea mult mai multe lucruri cu care vei fi de acord decât ți-ai închipuit.

Un al treilea rezultat al ignoranței și mândriei pe care o afișează Biserica față de Israel este lunga și sângeroasă istorie de antisemitism, demonstrată nu doar de creștini individuali, ci adesea prin acordul oficial al Bisericii. Puțini creștini au dorința sau curajul de a fi confrunțați cu acest fapt. Și totuși, după cuvintele lui Pavel, alternativa la a fi confrunțați cu acțiunile păcătoase – adică complacerea în ignoranță și inventarea de scuze pentru acțiunile rele ale Bisericii – ne pune în pericolul de a fi „tăiați”. Dimpotrivă, dacă Biserica dorește să umble în plinătate și în maturitate, atunci trebuie să înceapă să-și confrunte trecutul ei antisemitic întunecat, căruia îi stau mărturie dovezi copleșitoare, și să se pocăiască de el. Chemările la pocăință sunt, firește, ușor de lansat, dar nu sunt primite tot atât de lesne. Deși sunt absolut convins că una dintre nevoile prioritare ale Bisericii în ceasul acesta, când zilele din urmă sunt chiar la ușă, este o pocăință adâncă, generală și amănunțită pentru îndelunga istorie înțesată de ură și maltratare a poporului evreu, realitatea este că la rădăcina păcatelor noastre colective se află tocmai unele doctrine, idei și teologii foarte specifice, cărora mare parte din Biserica de azi încă le mai dă crezare. Aceste idei greșite nu reprezintă doar fundamentul bisericilor tradiționale din istorie, ci se regăsesc și în însuși fundamentul Reformei Protestante, fiind acceptate din toată inima de aproape toți marii și notabili reformatori. Aceste doctrine – în mod specific supersesionismul, preterismul și amilenismul, pe care le vom discuta mai târziu – nu vor înceta de la sine să existe și nu vor fi date afară din Biserică fără lupte însemnate. Dar, din nou, trebuie să ne aducem aminte, cu toată seriozitatea, de alternativa despre care vorbește Pavel. Am încredere că, citind această carte pe îndelete și acordându-i toată considerația pe care o merită, vei vedea de ce Biserica are datoria de a respinge în mod categoric aceste doctrine.

Din nefericire, aroganța Bisericii față de Israel are consecințe pe care urmează le vedem – fapte de răutate ce vor fi comise în viitor.

Dumnezeu a rânduit ca, în zilele din urmă, inimile tuturor oamenilor să fie testate prin răspunsul lor la „necazul lui Iacov”, o vreme de suferințe fără precedent pentru poporul evreu (vezi Ieremia 30:7). Oricât de trist ar fi să ne gândim la asta azi, nimeni nu poate tăgădui faptul că majoritatea copleșitoare a creștinilor europeni a dezamăgit poporul evreu în timpul Holocaustului. De ce ar gândi cineva că vom răspunde diferit în caz că o altă vreme de suferință s-ar abate vreodată asupra evreilor? Până acum, foarte puțini din Biserică și-au luat angajamentul de a se îndeletnici cu dureroasa muncă de introspecție sufletească, atât de necesară pentru a identifica și pentru a smulge din rădăcini doctrinele și atitudinile greșite pe care le-au găzduit vreme atât de îndelungată. Tocmai aceste vederi au îngăduit Bisericii să stea cu mâinile în sân și chiar să dea din cap cu aprobare atunci când aceia pe care Domnul îi numește „lumina ochilor Săi” (Zaharia 2:8) erau, literalmente, măcelăriți cu milioanele. Scripturile spun răspicat că în zilele din urmă evenimentele mondiale vor culmina cu furia lui Satan dezlănțuită fără opreliști împotriva planului lui Dumnezeu de a restaura națiunea Israelului. Simplu spus, dacă Biserica nu identifică și nu elimină cu conștiinciozitate gândirea care a făcut-o să greșească atât de amarnic în timpul Holocaustului, atunci păcatele și eșecurile viitoare le vor întrece cu mult pe cele ale trecutului. Bineînțeles, mă rog ca lucrurile nu să stea așa.

Mă rog ca Biserica să se poarte corect în viitor. Rugăciunea mea cea mai fierbinte este ca această carte să îi deștepte pe unii ca să îmbrățișeze o postură umilă înaintea Domnului față de poporul evreu și să-i trezească pe mult mai mulți ca să vadă responsabilitatea pe care o avem, ca urmași ai lui Isus, în zilele grele care ne stau înaintea. Deși trag nădejde că mulți dintre cei ce vor parcurge această carte vor fi întăriți în convingerile pe care le au deja asupra acestor chestiuni, gășind o mai mare claritate și hotărârea de a face ce este bine în ochii lui Dumnezeu, mă rog ca și alții să fie mișcați și provocați să-și reconsidere pozițiile pe care le-au adoptat până acum față de poporul evreu și care nu sunt în acord cu Scripturile. Fiindcă, mult dincolo de un schimb de argumente pe seama unor poziții teologice, aș vrea ca această carte să schimbe practicile și acțiunile Bisericii creștine. Dacă un singur cititor este schimbat și o singură inimă e atinsă de dragostea inimii Tatălui față de poporul Său, atunci se va fi meritat din plin să

scriu această carte. Dacă un singur suflet aude mesajul acestei cărți și se căiește sincer de acele credințe despre care Pavel a avertizat că vor duce la „tăiere”, atunci aceasta se va număra printre cele mai de seamă realizări ale mele.